

земиж той обнароди у «Соврѣмѣнника.» Отъ другы-ты му стихотворенія спомянувамы комическѣ-тѣ му приказкѣ: «Къща у Коломнѣ», и недоврѣшенѣ-тѣ епическѣ пѣснь: «Галубъ.» Отъ прозаическы-ты му творенія достойны за забѣлѣжаніе сѣ: «Капетанова дочь» и «Дубровский.» Въ тѣхъ Пушкинъ показа на всечкы по него русскы нувелисты (приказничяри) что трѣбува на единъ хубавъ романъ изъ народный животъ. Плодъ отъ историческы издырванія, съ кои-то ся бавиль Пушкинъ, быде: исторія Пугачевского бунта (1835), дѣто ясно и просто чрѣтае онѣхъ эпизодѣ при врѣмѣ-то на царуваніе-то на Екатеринѣ II. Тамъ, дѣто ся готвяше вече да напише исторіѣ-тѣ на Петра Великій, ненадѣйно го затече немилостива смръть. Пушкинъ умрѣ въ 1837 л. отъ смрътнѣ ранѣ, коя-то го налѣ-тѣ на двобой (дуель) съ баронъ Антеза (Хейкеренъ). Извѣстіе-то за смръть-тѣ му подвижѣ страшнѣ бурж по цѣлѣ Россіѣ: цѣлѣ Петербургъ ся расплака; народъ на купове припкаше въ кѣщѣ-тѣ му. Царь-тѣ, уплашенъ отъ голѣмо-то огорченіе и негодование, забрани на народа да ся труппа, и колко-то и да почиташе н високо цѣняше Пушкина принуди ся да не почете мрътвеца съ явно тѣржественно погребеніе. Прѣзъ ноцъ скрышомъ отнесохъ мрътво-то тѣло на пѣснопоеца въ черковѣ, дѣто священникъ на брѣзѣ му отчете опѣло-то и ведна-га прѣнесохъ мрътвеца въ Пековскѣ-тѣ губерніѣ та го побребохъ при майкѣ му въ святогорскый монастырь или Михайловскъ.

Царь-тѣ великодушно прѣдстоя на роднины-ты му, откупи му владѣнія-та отъ залогъ, отплати му длѣговеты, и на вдовицѣ-тѣ и на сирачета-та му отряди годишенъ приходъ отъ 11 хыл. рубли. Освѣнь това въ 1837 л. да ся отпечатать на неговы разноскы Пушкиновы-ты съчиненія въ 10 хыл. екземпляры на стой-